

nl.anarchistlibraries.net

Verzet tegen repressie

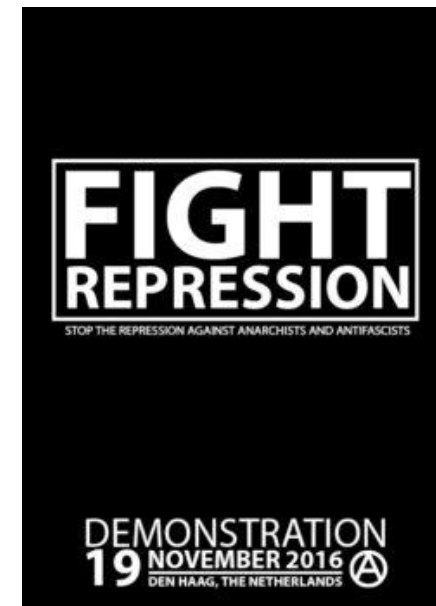
Een interview met anarchisten en anti-fascisten uit Den Haag.

Buiten de orde

Buiten de orde
Verzet tegen repressie
Een interview met anarchisten en anti-fascisten uit Den Haag.
20 april 2017

BdO #1 2017: Ruk naar rechts: buitendeorde.org

a-bieb.nl

20 april 2017

Op zaterdag 19 november 2016 werd in Den Haag een demonstratie tegen repressie georganiseerd. Deze demonstratie richtte zich tegen de repressie die anarhisten en anti-fascisten in Den Haag en omstreken ondervinden vanuit politie en justitie.

Kunnen jullie een beeld schetsen van de situatie in Den Haag waarbinnen deze repressie zich heeft ontwikkeld?

Om de repressieve maatregelen die ons treffen beter te kunnen begrijpen, is het belangrijk om eerst de context van de sociale strijd in Den Haag te schetsen. De afgelopen jaren hebben wij ons voornamelijk bezig gehouden met twee onderwerpen: de verdediging van autonome ruimtes, waar de strijd rondom vrijplaats De Vloek de hoofdrol in speelde, en de strijd tegen racistisch politiegeweld in de Schilderswijk.

Vanaf 2013 hebben wij ons zeer actief bezig gehouden met de strijd tegen politiegeweld in de Schilderswijk, de armste wijk van Nederland. In eerste instantie zijn wij veel aanwezig geweest in de wijk om te praten met buurtbewoners over de problemen in de wijk. We deden dit omdat er rond die tijd op lokaal gebied steeds meer aandacht kwam voor deze problematiek. Wij vonden het belangrijk om met de mensen zelf te praten in plaats van alleen maar dingen te vernemen uit de media. Wat wij in onze gesprekken tegen kwamen is dat veel mensen in de wijk, van jong tot oud, te maken hadden met racistische bejegening en geweld door de politie. Iedereen had ervaringen met politiegeweld. Hierna zijn wij begonnen met agitatie in de wijk, zoals posters plakken, pamfletten verspreiden. Wij merkten dat er veel woede was in de wijk, en daarom organiseerden wij meerdere demonstraties in de wijk.

Om er een demonstratie uit te lichten om zo de situatie in de buurt beter te kunnen begrijpen nemen we de 1 mei demonstratie van 2014. Wij organiseerden deze demonstratie omdat volgens ons racistisch politiegeweld niet los te koppelen is van een groter plaatje van onderdrukking in de wijk. Wij wilden met deze demonstratie verschillende vormen van sociale problematiek aan elkaar koppelen en daar actief tegen strijden. Jaren geleden zijn er veel bezuinigingen doorgevoerd op sociale voorzieningen in de wijk, die toen al de armste van Nederland was. Zo werden er buurthuizen en bibliotheken wegbezuinigd terwijl er tegelijkertijd een zero tolerance-beleid werd ingevoerd door burgemeester en politie. Dit zero tolerance-beleid bestaat onder andere uit meer cameratoezicht, constante ID-checks en preventief fouilleren, wat leidde tot een toename van politiegeweld in de wijk. Een combinatie van deze omstandigheden leverde steeds meer frustratie en woede bij buurtbewoners op. Daarnaast werden wijkbewoners stevast in de media gestigmatiseerd. Je moet je voor-

opstapelen. Verder is het heel tof als mensen onze teksten verder verspreiden. Maar wij, of enkel het bestrijden van repressie, zijn absoluut geen doelen op zich. Meer agitatie, directe actie en het aanvallen van de autoriteit. Solidariteit door strijd, dat is het sterkste wapen wat we hebben.

1) De No TAV-beweging strijdt tegen de aanleg van een hogesnelheidslijn in de Susavallei in Italië.

2) Op 16 december 2014 ontwaakten veel anarchisten in Barcelona met slecht nieuws. Om vijf uur 's ochtends bereikten de eerste berichten hen. Een grootschalig politieoperatie had drie karakteristieke anarchistische plekken vernietigd. Tegelijkertijd werden huiszoekingen uitgevoerd bij bekenden van anarchisten in andere plaatsen. De operatie van de politie werd gecoördineerd door het Nationaal Hoger Gerechtshof in Madrid en elf mensen werden die dag gearresteerd. De politie gebruikte termen die ook in de media zoemden: 'Operatie Pandora' en 'anarchistisch terrorisme'. De operatie was gericht tegen anarchisten die ervan werden beschuldigd een terroristische organisatie te vormen.

3) In 2013 werden er verschillende huiszoekingen gedaan in Brussel bij anti-autoritaire en anarchistische kameraden, onder andere bij boekhandel Acrata. Negen kameraden worden beschuldigd van lidmaatschap van een terroristische organisatie en deelname aan terroristische activiteiten voor langere of kortere periodes. Drie van hen worden ervan beschuldigd de 'leiders' te zijn..

4) Anarchistische boekwinkel Opstand was eerder gevestigd in het Autonoom Centrum en deed na de ontruiming daarvan alleen nog een distro.

stellen dat je als derderangs burger wordt weggezet en dan ook nog elke week tien keer wordt aangehouden en er om je ID wordt gevraagd in je eigen straat.

Steeds meer mensen in de wijk sloten zich aan bij demonstraties. De woede over racistisch politiegeweld kwam tot een kookpunt in de zomer van 2015, toen Mitch Henriquez door agenten werd vermoord. Vier dagen lang kwam de buurt in opstand tegen de politie, waarbij de politie het zwaar te verduren had.

Jullie kregen hierna te maken met meerdere repressieve maatregelen. Kunnen jullie uitleggen waar die repressie uit bestaat?

Al voor de opstand in 2015 nam de repressie tegen anarchisten en anti-fascisten in Den Haag toe. Zo werd het verboden om in de Schilderswijk en de wijken daar omheen te demonstreren, een verbod dat tot op de dag van vandaag geldt. Politie en gemeente intimideerden buurthuizen en individuen waar wij mee spraken, posters en flyers werden consequent weggehaald door agenten. Ook anarchisten werden geïntimideerd en bijvoorbeeld opgepakt tijdens flyeracties. Een jaar later, na de opstand in de Schilderswijk werd er een gebiedsverbod uitgevaardigd tegen meerdere anarchisten.

In precies dezelfde periode werden onze structuren aangevallen. Zo werden de twee belangrijkste plekken van de anarchistische structuur in Den Haag, het Autonoom Centrum en De Vloek, ontruimd. Het bleef niet bij het proberen te vernietigen van onze structuren. Naast gevangenisstraffen opgelegd vanwege het verzet tijdens de ontruiming van De Vloek, werd bij dezelfde mensen later een schadeclaim gevorderd van meer dan 50.000 euro, waarvan een rechter onlangs bepaalde dat hiervan meer dan 30.000 euro moet worden betaald.

Ook het nieuwe Autonoom Centrum stond onder grote druk. De burgemeester probeerde onder allerlei voorwendselen het AC te laten ontruimen, maar toen dat niet lukte dwong hij sluiting af onder het mom van illegale horeca. Er zijn natuurlijk nog veel meer voorbeelden zoals het constant verbieden van demonstraties, een politie-inval en preventieve arrestaties, en het criminaliseren van de strijd. Dit lijkt ons genoeg om een beeld te schetsen.

Wat is volgens jullie de oorzaak van deze repressieve maatregelen? Waarom denken jullie dat juist mensen in Den Haag met deze maatregelen te maken krijgen?

Door onder andere de constante agitatie en actie in de Schilderswijk en het hoog opspelen van de strijd voor het behoud van De Vloek en tegen de veryupping van de stad, ziet de burgemeester ons als een luis in de pels. Kijk, we hebben op een gegeven moment besloten ons te focussen op deze twee strijden, waarmee we niet alleen agiteerden tegen het probleem zelf, maar waar we

een bredere anti-autoritaire kritiek in uitten. Dat zien ze als een probleem; omdat het niet een losse actie is die daarna weer overwaait, maar een langdurige, compromisloze en constante strijd. Hierdoor bleef de strijd niet alleen voor onszelf legitiem, maar werd dat het ook voor een steeds grotere groep in Den Haag. Dat maakt de autoriteiten zenuwachtig, en dat is ook de oorzaak van de repressie.

Dat er samenhang bestaat tussen de verschillende repressieve maatregelen bleek ook wel toen we in vele politiedossiers de code CTER aantroffen. Dat bleek te staan voor Contra Terrorisme, Extremisme en Radicalisering; een overkoepelend overleg van verschillende repressieve diensten zoals de AIVD, (lokale) politie, gemeente en burgemeester. Binnen dit overleg wordt er informatie uitgewisseld over groepen of individuen, die een 'probleem' vormen. Hier proberen ze vervolgens een aanpak op te formuleren. Dat kan gaan van bijvoorbeeld gebiedsverboden tot aan het bestempelen tot criminele of terroristische organisatie. Deze aanpak is flexibel; als bijvoorbeeld een gebiedsverbod niet werkt, kunnen ze naar steeds zwaardere middelen grijpen. Uit deze aanpak komen de repressieve maatregelen tegen ons voort.

Gebeuren er vergelijkbare dingen op andere plekken in of buiten Nederland?

Ja, natuurlijk. Anarchistisch denken en handelen staat haaks op de autoritaire maatschappij waarin wij leven. Als je je daar tegen verzet kun je een klap terug verwachten van de staat. Ook het contra-terrorisme verhaal zien we wijdverspreid in het buitenland. De voorbeelden zijn eindeloos. Zo wordt onder het mom van contra-terrorisme de No TAV-beweging [1] hard aangepakt, en zijn er in meerdere landen politionele operaties gaande tegen anarchisten, zoals operatie Pandora in Spanje [2] en de vervolging van kameraden in Brussel als terroristen. [3]

Maar niet alleen anarchisten hebben last van repressie, wij zien een steeds algemenere repressieve tendens ontstaan tegen iedereen die strijd buiten de door de staat opgelegde kaders. Kijk naar de protesten tegen Zwarte Piet en het verzet tegen extreem-rechts, dat met geweld wordt neergeslagen als het zich buiten deze kaders begeeft. Ze proberen hiermee sociale strijd de kop in te drukken. Ook is de staat steeds banger om de controle kwijt te raken omdat men zich buiten hun kaders beweegt.

Überhaupt zien we op de straten steeds meer controle in de vorm van camera's, BOA's en marechaussee met machinegeweren. Hier in Den Haag is het afgelopen jaar bijna op elk kruispunt een camera opgehangen. De algemene repressie neemt toe, tegen niet alleen anarchisten maar tegen iedereen die bui-

ten de witte norm valt. En het zijn gelukkig niet alleen anarchisten die tegen die autoriteit in opstand komen. Het gebeurt zo vaak dat de politie wordt aangevallen en er camera's worden gesloopt, niet alleen in de Schilderswijk. Je kan simpelweg niet meer stellen dat dat baldadigheid is. De legitimiteit die de politie nodig heeft om te functioneren ziet ze zelf door haar vingers glippen. De politie is niet voor niets een enorme PR-campagne begonnen rond het geweld tegen zogenaamde hulpverleners.

Welk effect heeft de repressie op jullie en op toekomstige acties en demonstraties etc.?

Natuurlijk heeft de repressie effect. Veel van de repressie uit zich in een bureaucratische vorm. Dit betekent veel rechtszaken die veel tijd kosten en waar we eigenlijk niet mee bezig willen zijn. Het betekent ook een financiële uitputtingslag. Omdat onze structuren zijn aangetast is het moeilijk om financiële middelen te genereren. Daarnaast word je in een isolement gedrukt omdat je geen openbare plekken meer hebt.

Dat iedereen op de anti-repressie demonstratie werd opgepakt liet wederom zien dat andere actiemethoden vaak veel toereikender zijn. Hier is ook veel over gepraat na massa-arrestaties. En hier wordt natuurlijk al langer over gesproken, en gelukkig ook in praktijk gebracht.

Hoe gaan jullie hiermee om? Hoe ondersteun je elkaar?

Natuurlijk praten we er met elkaar over maar we voelen ons geen slachtoffer. Wat veel belangrijker is, is dat je elkaar met praten scherp houdt, waardoor we ons kunnen focussen op de daadwerkelijke strijd. En daar gaat het om, we moeten onze eigen agenda blijven volgen ondanks de repressie. En dat lukt aardig, structuren worden weer opgebouwd, zoals een nieuwe plek voor de anarchistische boekenwinkel Opstand [4] die op 4 maart haar deuren opent.

Krijgen jullie veel respons van buiten Nederland?

Veel teksten die we hebben geschreven over de repressie in Den Haag zijn vertaald in meerdere talen en verspreid in het buitenland. Ook hebben we een info-tour gehouden op meerdere plekken in Duitsland, België en Nederland. Dit heeft er voor gezorgd dat mensen buiten Nederland weten wat er speelt in Den Haag. We ontvangen niet alleen steunbetuigingen via de mail maar ook komen er mensen op demonstraties en worden er benefieten georganiseerd. Het sterkt ons enorm in onze strijd dat solidariteit geen grenzen kent.

Op wat voor manieren kunnen mensen buiten Den Haag hun solidariteit betuigen?

We hebben het er liever niet over, maar eerlijk is eerlijk: praktisch gezien is geld ons grootste probleem. 30.000 euro en alle proceskosten blijven zich